Подекуди в колгоспах здорові, молоді чоловіки повлаштовувалися на легких роботах — в буфетах, молочарнях, дитячих садках, а в поле їх і гаком не затягнеш.

(З листів до редакції).

Мал. В. ГЛИВЕНКА

У ДИТЯЧОМУ САДОЧКУ

— Добре Сидорові — куховаром влаштувався. А тут спробуй дати раду цій малечі!

перець

№ 12 РІК ВИДАННЯ XVIII ЦІНА 1 КРБ. КИЇВ. ЧЕРВЕНЬ 1958

Цікава байка

КОЛИ б начальник Житомирського облмісцевпрому т. Кабаченко розумів мову, якою розмовляють між собою залізничні вагони, він багато дечого зрозумів би. Але він не розуміє тієї мови. А вагони тимчасом при зустрічі вистукують один одному:

— Везеш?

— Везу. Столи, шафи, сита, вішалки для одягу. Різні дерев'яні вироби... Везу в ліс... В Олевський район....

— Звідки?

—З Бердичева, Житомира, з Києва і навіть з Великих Лук... А ти?

— Везу... Везу олевський ліс для житомирських, бердичівських, київських деревообробних артілей... Ох!

Олевський райвиконком почув те «ох!» і звернувся до житомирських облмісцевпромівців. Так, мовляв, і так, чи не дешевше буде для держави, якщо ми збудуємо свій деревообробний комбінат? Ви нам гроші й устаткування підкинете, а все інше ми вже на себе візьмемо.

— Та вас же за таку ініціативу розцілувати мало! — зраділи і начальник облмісцевпрому т. Кабаченко, і головний інженер т. Мокрицький, і начальник виробничого відділу т. Горбунов.— Давайте! Починайте!

Олевчани відразу взялися за діло. Збудували приміщення, придбали верстати, потужний локомобіль, підшукали кваліфікованих людей і радіють: тепер і ми даватимемо свою, місцеву продукцію. Місцевих ресурсів у нас на тисячу років вистачить. Ліс же під боком!

Але радість переросла в гірке розчарування. Через рік Олевський промкомбінат звернувся до облмісцевпрому з проханням: «Дайте нам хоч п'ять електромоторів верстати крутити і силового електрокабелю кілька сот метрів підкиньте. Все інше у нас є».

— Дамо-дамо,— пообіцяв т. Кабаченко.

Але не дав. Звернулися до нього знову.

— Сказано, дамо! — відмахнувся, як від настирливої мухи, керівник облмісцевпрому.

Останнє «дамо» чули в Олевську в березні цього року, коли сюди приїздив начальник відділу постачання облмісцевпрому т. Шиман. Наступне «дамо» олевчани планують почути у березні 1959 року.

Тимчасом райпромкомбінатові, як кажуть, уже дихати нічим. Гроші на будівництво витратили, а повернути їх нізвідки. Два роки стоять верстати. Два роки мовчить замурований у цемент потужний локомобіль.

І два роки сумно перестукуються вагони. Одні везуть у ліс, до Олевська, меблі та інші дерев'яні вироби, а з Олевська везуть ліс. І два роки начальник Житомирського облмісцевпрому т. Кабаченко розповідає всім байку про те, як на Житомирщині під його керівництвом розвивають місцеву промисловість.

Цікава байка!..

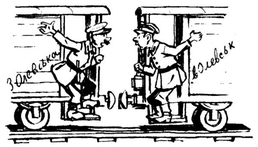

М. КУРИЛЬЧУК.

м. Житомир.

Таємниця колгоспної комори

Через колгоспне подвір'я до комори прямував високий чоловік у білому костюмі й соломʼяній шляпі. Він уважно, як дбайливий господар, обводив поглядом подвір'я.

Колгоспна комора зустріла прибулого своїм специфічним запахом, чистотою і порядком, які мимоволі звертали на себе увагу. З лівого боку від дверей стояв довгий засік на чотири відділення, кожне з яких прикривалось окремою кришкою. Під стіною, проти дверей, стояли лантухи з зерном. На кожному з них красувався акуратно виведений фарбою напис: «Колгосп «Червоний лан».

Праворуч у коморі лежала всяка всячина. Лежали там дорідні кавуни-тумани, кожен з яких, здавалося, так і луснув би від найлегшого дотику ножа. Біля кавунів стояли верейки з яблуками. За яблуками на широкій, засланій клейонкою полиці лежало щось накрите білою скатертиною — напевне свіже м'ясо. Під полицею стояла чимала скринька, мабуть, з салом, поряд — бочка з медом.

Посеред комори — довгий стіл, на одному кінці якого стояли звичайні невеликі ваги.

За столом, на міцному дубовому стільці, сидів комірник. Об халяви його добрячих ялових чобіт терся великий сірий кіт.

Гість скромно привітався. Комірник, відповівши на привітання, швидко схопився з місця і, погупуючи важкими чобітьми, подав незнайомому стільця.

— Сідайте, будь ласка, спочиньте!.. Напевне здалека до нас прибули? — пронизуючи уважним поглядом невідомого гостя, ніби між іншим, запитав комірник.

— Дякую, дякую! — сідаючи й витираючи хусткою трохи спітніле обличчя, сказав незнайомий.

— Можна було б вас і кавунчиком почастувати, та в нас, бачите, все по квитанціях, — після хвилинної паузи сказав комірник. — Дуже суворий тепер контроль!.. Тільки десь там щось, так і заводять веремію про розбазарювання колгоспної копійки.

— Я з району, — почав незнайомий, — від самого Федора Івановича...

Тільки встиг той сказати це, як комірник аж підскочив. Радісна усмішка розлилась по його широкому обличчю. Він запасливо скоромовкою.

— Так чого ж ви мовчите? Ах, Федір Іванович! Так би й говорили... Боже ж мій, як негарно вийшло!.. А Федір Іванович якось казали, що пришлють до мене свою людину. Так будьмо ж знайомі!

Схопивши руку гостя і міцно потискуючи її, комірник відрекомендувався: «Кирило Сидорович Тринькало»... Гість назвав і себе: «Андрій Григорович».

— Не годиться так робити, Андрію Григоровичу! — почав докоряти Тринькало. — Так би й сказали, що я, мовляв, приятель Федора Івановича... А то прийшли й мовчите. У вас, пробачте, на лобі не написано, хто ви такий.. А я вже бозна-що й подумав...

Висловивши кілька компліментів на адресу Федора Івановича, комірник заметушився.

— Чого це я розбазікався? Може, вам кавунчика? — хапаючи в руки великого кавуна, мовив він. — Та що я, кавунчика! Хіба таких гостей кавуном зустрічають!..

Поклавши кавуна, Тринькало підбіг до засіка, підняв кришку і дістав звідти алюмінійову миску. Потім вихопив з шухляди стола ложку і пішов до бочки з медом.

— Я вас медком почастую.

— Що ви, що ви! — зніяковіло відказав Андрій Григорович. — Не треба. Я не їм меду. У мене зуби...

— Горе мені з вашими зубами! — зупинившись на півдорозі, сказав Тринькало. — А Федір Іванович не дивляться медові в зуби.

І знову полилася розповідь комірника про Федора Івановича, про їхню давню дружбу, якої у колгоспі дехто побоюється.

— Два роки тому звільнили було мене з роботи. Минув місяць — я не працюю, минув другий — ні з місця. Аж тут Федір Іванович нагодилися. Я до них. І розповів усе по порядку. І що ж ви думаєте? Федір Іванович тільки глянули на тих, на кого слід було глянути, так я в одну мить опинився в коморі!..

— Ото була справжня допомога, — стиха сказав Андрій Григорович.

— Відверто кажучи,— вів далі Тринькало,— деякі наші колгоспні тузи теж зрозуміли, що без мене вони — не вони, і в душі раділи моєму поверненню... Ось хоча б завгоспа взяти. Прийде до комори і треться об одвірок, як кіт об халяву. Так і знай, що йому треба щось дати: чи то сала, чи меду. Як він мені остогид. Візьме, повірте, а потім ще й винуватим тебе зробить. Отакі люди, Андрію Григоровичу, бувають на світі.

— Дійсно, різні пройдисвіти трапляються на світі, — погоджуючись з комірником, сказав прибулий.

— А бухгалтерові нашому, — розповідав комірник, — так крім баранини нічого й не показуй!.. Він шашлики дуже любить! Та не те, щоб там кіло чи два, а цілого півпуда йому давай. Горе, словом, а не люди, Андрію Григоровичу!

— Складна у вас, Кириле Сидоровичу, робота, — співчутливо сказав гість.

— Точно! Що складна, то складна!.. Та ще з нашими вередливими людьми так зовсім біда. Тож кожному не догодиш...

— А воно ж, одверто кажучи, не кожен і справиться з цією роботою, — тоном справжнього друга сказав Андрій Григорович. — Мені здається, що не кожен примудрує, як його викрасти півпудовий шмат баранини для бухгалтера...

Комірник з посмішкою дивився на нового знайомого і, здавалося, вагався: говорити чи не говорити?..

— Комусь другому, повірте, не сказав би, — відповів він, — а вам довіряю, бо знаю, що Федір Іванович з хтозна-ким знатись не буде!.. Весь секрет у тому, що в нашому колгоспі все лічиться поштучно. У нас, скажімо, півтисячна отара овець. І от виникає потреба зарізати барана. Колгоспник, якому дали наряд на цю роботу, їде з квитанцією на пасовище, ловить там барана, везе на колгоспний двір і ріже. А потім бараняче м'ясо потрапляє до мене. Отут уже не лови гав. Буває так, що з сорокакілограмової тушки я прибуткую лише половину. Зрозуміло, що заприбутковане м'ясо вже видаю суворо по квитанціях. А бухгалтерії більш нічого й не треба. Та баран — це мелочі! Бичок на два центнери або кабанчик — ото вещ!.. Отам є з чого викраяти...

— А ревізійна комісія? — запитав Андрій Григорович.

— Проти моєї батареї наш голова ревізійної комісії не витримує, — сміючись, відповів комірник. — Не вистоює ревізор проти моєї батареї, — повторив Тринькало, підходячи до засіка. — Ось вона, моя бойова одиниця, замаскована.

Андрій Григорович наблизився до засіка. Комірник розгорнув рукою пшеницю і з неї виткнулось декілька пляшкових головок.

— Голова ревізійної комісії недавно так отут наревізувався, що ледве додому потрапив,— похвалився комірник. — Дуже боєздатна батарея!..

Нічого не сказавши комірникові, гість одійшов від засіка.

— Мабуть, я вас затримую? — кинув комірник. — Ну, нічого, вибачайте! Зараз я приготую для Федора Івановича гостинчика, потім спорожнимо з вами одну пляшечку, закріпимо, так би мовити, наше знайомство. І крапка!

Андрій Григорович глянув на комірника і посміхнувся..

— Дякую за розмову, — сказав він. — Я кореспондент обласної газети. Почути таке з перших уст — не кожному з нас щастить. Тепер давайте уточнимо з вами деякі деталі... А на Федора Івановича можете не покладатися. Він вас уже не виручить.

У коморі запанувала тиша. Тринькало зблід і, мов витягнута з води риба, ловив ротом повітря.

Ів. КРІПАК.

с. Мишурин Ріг,
Дніпропетровської області.

Мал. О. КОЗЮРЕНКА.

АГРОНОМ-НАДОМНИК

НЕ НАХВАЛЯТЬСЯ...

Мал. К. ЗАРУБИ.

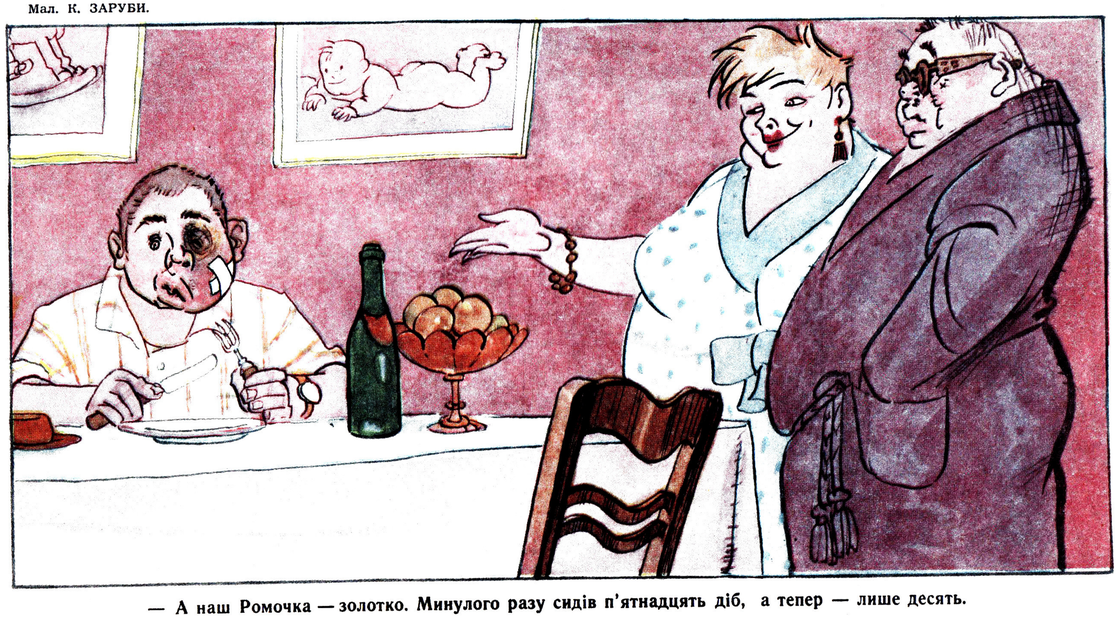

— А наш Ромочка — золотко. Минулого разу сидів п'ятнадцять діб, а тепер — лише десять.

Давно вже немає в Києві «приватних підприємців», які, не маючи автоматичних лічильників на своєму «транспорті», мусили вдаватися до таких форм заохочування не дуже щедрих пасажирів:

— Накиньте гривеника на горілку, будьте такі ласкаві, самі знаєте, овес тепер кусається. А я вже вас прокатаю з вітерцем.

Бігають тепер вулицями, площами міста сотні таксі, статечно йдуть тролейбуси, вистукують колесами трамваї, пробігають автобуси. Всі види транспорту до послуг громадян.

Але, як доведено спостереженнями працівників міської автоінспекції, ідейні послідовники «ваньок» та «лихачів» подекуди ще залишилися в Києві. Правда, вони не цікавляться цінами на овес, але методи роботи зостались у них старі.

Сьогоднішні «лихачі» не мають рисаків, вони йдуть у ногу з епохою. Кожен із них постарався придбати або «Побєду», або «Волгу», або «Москвича». Що кому до вподоби, або що кому по кишені.

Не одному киянинові доводилося вже користуватися дуже люб'язними, але не дуже дешевими послугами сучасних «лихачів».

Ви повертаєтеся з театру, або засиділися в гостях, а живете на околиці. А вільного таксі, як на те, немає. І тут, наче крила ангела-хранителя, м'яко прошелестять шини, і біля вас зупиниться автомобіль. Ніжно скрипнуть дверці:

— На Куренівку? На Чоколівку? Сідайте, будь ласка! Провезу з вітерцем!

Дякуючи механізованому «ангелу», ви сідаєте в машину, і «ангел» починає везти вас «з вітерцем». На цьому ліричну сценку можна й закінчити, бо, будьте певні, той «вітерець» старанно провітрить ваші кишені.

Безперечно, киянам цікаво познайомитись з найвидатнішими «автолихачами».

Будь ласка, знайомтесь!

Коли ви побачите на привокзальній площі «Побєду» з номером УЧ 77-56, можете сміливо підходити, відкривати дверці і говорити:

— Шановний Якове Максимовичу, підкиньте мене, будь ласка... — і називайте адресу. І можете бути певні, що Яків Максимович Дем'янов вам не відмовить. Більше того, матимете від поїздки насолоду, бо Яків Максимович не звичайний собі шофер-самоук, зелений автоаматор, який лише вчора одержав права. Ні, Яків Максимович — шофер першого класу, він працює в міській «швидкій допомозі». Добу водить машину з червоним хрестом, три доби вищезгадану «Побєду». Маршрути у Дем'янова не передбачені, це вже як клієнт побажає, але його улюблене місце стоянки — привокзальна площа. Йдучи назустріч потребам пасажирів, Яків Максимович виводить свою машину мало не на перон. Навіщо, мовляв, людям трудитися, перти важкі чемодани через всю площу? Щоправда, шофери таксі розцінюють його «гуманність» по-своєму, але Дем'янов на такі дрібниці не вважає. Та він і взагалі не любить мати справу з дрібницями, особливо з дрібними грішми.

Тому й жахаються пасажири, коли Яків Максимович називає ціну за автопослуги. А він ще й сердиться.

— Це вам не таксі! Ви що, порядку не знаєте? Любите кататись, любіть і грошики платити.

І пасажири платять. Платять справно, бо денна виручка Дем'янова становить 150—200 карбованців.

Як бачите, Дем'янов трудиться до сьомого поту, деручи з пасажирів сьому шкуру. На «зароблені» гроші він будує собі дім у Тарасівці, щоб колись одпочити після трудів праведних. Але є всі підстави сподіватися, що спочивати Якову Максимовичу доведеться в іншому домі. В «казенному». Після «дальньої дороги» і «печального ізвєстія».

Ці підстави тим більш реальні, що Дем'янов ще й спекулює автомобілями. Менжує ними, як циган кіньми. За останні роки тричі примудрявся купувати нові автомашини і тричі заганяв їх не без вигоди для себе.

...Вадим Степанович Безуглий, студент IV курсу Київського інституту фізкультури, з молодих, але ранніх «лихачів». Татусеву машину він експлуатує на всю передбачену і непередбачену проектом потужність. Бравий спортсмен вніс до справи приватного автовізницького промислу корисну раціоналізацію. На «промисел» він виїжджає не сам, а з спеціальним агентом-вербувальником. Поки Вадим сидить у машині, агент бігає і вербує для нього пасажирів.

Певного, облюбованого місця для стоянки Вадим не має, бо яка в цьому потреба? Однаково агент пасажирів навербує. Про пасажирів Безуглому турбуватися не доводиться, його турбує інше — чи немає де поблизу синього мотоцикла з червоними смугами. Ой, ці мотоцикли! Вони псують кров не тільки Вадиму Безуглому, а всім київським автолихачам. Не встигнеш з пасажира здерти десятку, а вони вже тут поруч. Злазить з такого мотоцикла автоінспектор, і починаються неприємності...

А от власник «Москвича» Михайло Михайлович Кабарський, доцент кафедри вищої математики Всесоюзного заочного інституту легкої промисловості, гарантував себе від такого роду неприємностей. Що то значить вища освіта, що то значить вчене звання! Коли Кабарського починає наздоганяти синій мотоцикл, він каже своїм пасажирам:

— Ми з вами знайомі. Мене звуть Михайло Михайлович, а вас як? Давайте знайомитись. Швидше, швидше, а то оштрафують!

І коли автоінспектор зупиняє «Москвича», виявляється, що добряк Михайло Михайлович підвозить своїх знайомих. Після закінчення маршруту Михайло Михайлович перестає бути добряком і гарячково лічить гроші, одержані з

своїх нових знайомих. Як бачите, не кожне знайомство безкоштовне. За сумнівну насолоду назвати Кабарського, в присутності автоінспектора, Михайлом Михайловичем доводиться розплачуватися власними карбованцями. На жаль, педагогічна та наукова робота відбирає у доцента Кабарського багато часу, і він не може удень задовольнити потреби усіх бажаючих прокататися «з вітерцем». Але після дванадцятої години ночі його «Москвич» УЧ 68-87 можна побачити і на привокзальній площі, і в районі ресторану «Абхазія». Будь ласка, підходьте і, коли поблизу немає автоінспекції, можете, навіть не знайомлячись, називати адресу, і Михайло Михайлович вмить повезе вас, куди хочете. Звичайно, якщо у вас є гроші.

На перший погляд може здатися дивним, що така поважна людина, як доцент, кандидат математичних наук, «надурочно» працює «автованькою».

Але це тільки на перший погляд. При більш глибокому аналізі цього факту, можна розгледіти палку любов до математики. Бо лічіння м'ятих троячок і десяток, тільки-но здертих з пасажирів, це теж математичні вправи.

Отак і ширяють по місту безсовісні автовізники. Про багатьох із них ще можна було б розповісти, але тоді фейлетон довелось би друкувати з продовженням, бо автоінспекція зареєструвала в Києві понад сто «автованьок». Вона ж і вирвала з їхніх рядів Бориса Генриховича Ольшанського. З його «послуг» більше ніхто не зможе скористатися. «Москвича» Ольшанського конфісковано на користь держави, а самого любителя возити пасажирів «з вітерцем» інший вітерець заніс аж на лаву підсудних.

Воно б не завадило, щоб такий вітерець подув ще дужче.

М. БІЛКУН.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

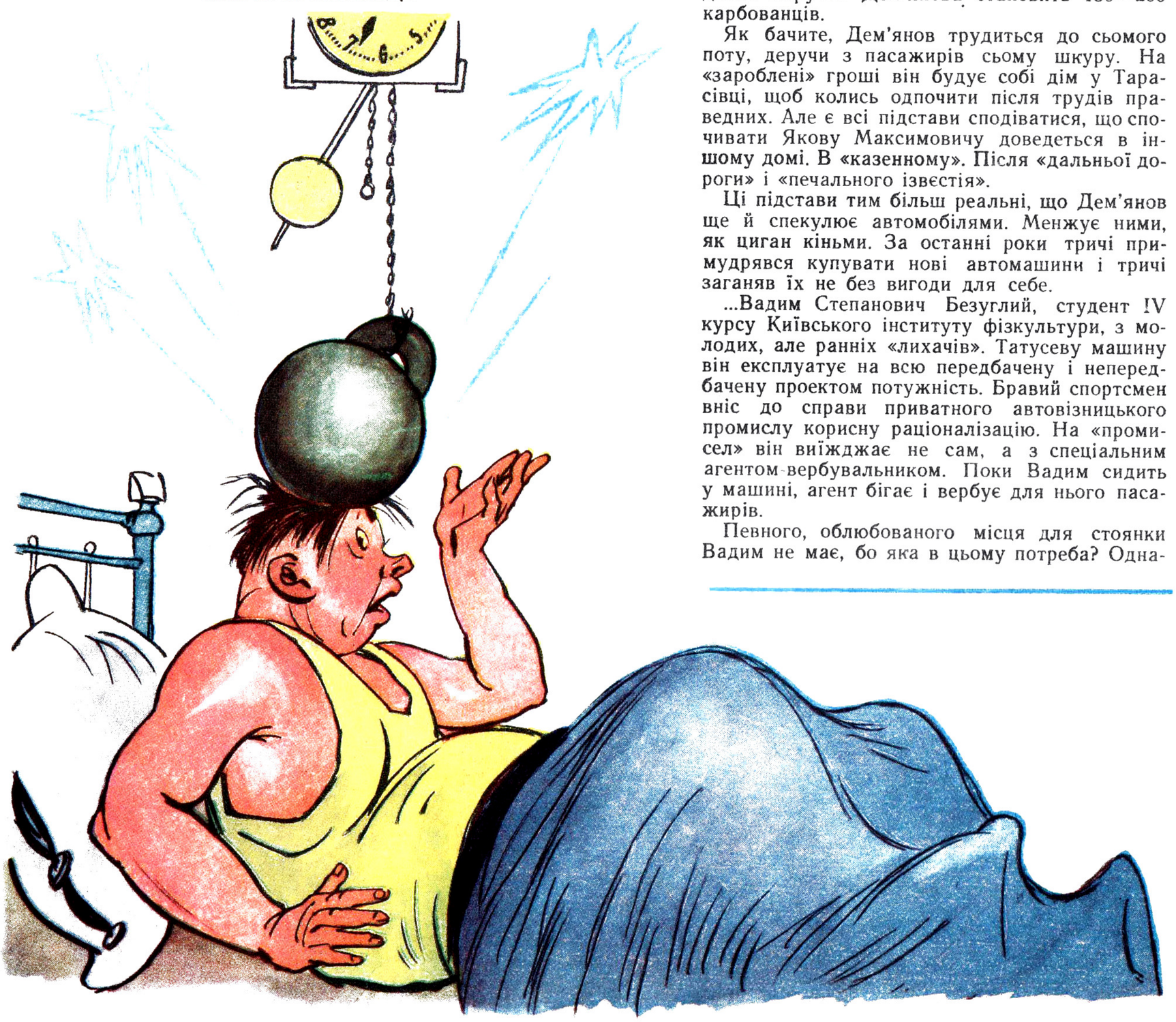

Будильник для ледаря.

Бібліотека

Де чарка — там, кажуть, і сварка.

Після надцятої чарки Василь Іванович Рагоза перестав довіряти людям.

— Ви знаєте, хто я? — поставив він руба питання перед адміністратором готелю.

Той щось промимрив у відповідь, не бажаючи заводити розмови з п'яним.

— Я — державний інспектор по якості. Ясно? — І помахом руки змів усе, що лежало перед адміністратором.— Ні, я бачу, тобі не пойняти. Я, брат, республіканський інспектор, не те, що оці... — Він показав рукою на номер, де чекали його приятелі — Михайло Ілларіонович Пушкар та Ігор Георгійович Іванов. — Вони — рядові. Вони — з Вінниці, з раднаргоспу, а я — республіканський. Ясно?

І «рядові» і «республіканський» були п'яні, як чопи. Адміністраторові вже набридли.

— Пішли б відпочивати, — порадив він.

— Відпочивати? Нема дурних! Багато вас тут у Могилів-Подільському хотіли б нас покласти спати. Не вийде! Не для того ми сюди приїхали. Нам працювати треба. Ми — комісія!

Старший інженер республіканського управління по якості Василь Іванович Рагоза махнув портфелем. З нього покотилися банки з варенням. Адміністратор кинувся піднімати їх, але Василь Іванович випередив його. Він посковзнувся і ткнувся носом у солодку, липку калюжку, що натекла з розбитої банки.

— Пізнаєш? — бурмотів республіканський інспектор. — Це — продукція вашого могилівського плодоконсервного заводу. Нам, брат, доручено визначити її якість. Ясно?!

Не без допомоги мешканців працівникам готелю пощастило спровадити республіканського інспектора до номера. Там на нього чекали його приятелі з Вінницького раднаргоспу.

— Вип'ємо? — запропонував Пушкар — працівник управління харчової промисловості.

— По одній... — підтримав його колега — Іванов. — Щоб дома не журилися, Га?

Знову випили по одній. А потім ще по одній. І допилися до того, що почали свинячити в номері...

Серед ночі вони виповзли з номера в коридор, учинили дебош і розбудили всіх мешканців готелю. Ніхто вже тут не спав до ранку. А вранці взяли інспектори в руки портфелі і побрели на плодоконсервний завод — інспектувати якість продукції.

— Комісія йде! — хвилювалися працівники заводу.

Були, правда, й такі, що не хвилювалися, а тільки головами кивали й посміхалися:

— Що за комісія, мій боже!..

Н. УСТИМЕНКО.

м. Могилів-Подільський,
Вінницької області.

Народні усмішки

ОДЕСЬКЕ ДИВО

Біля Софіївського собору в Києві група селян розглядає дзвіницю. До них підходить якийсь панок.

Перший селянин. — Ой, і висока ж яка!

Панок. — Хіба це висока! От я бачив дзвіницю, так ото дзвіниця.

Другий. — Яку?

Панок. — На ній хрест до самого неба, з землі його й не видно!

Третій. — Та ну?

Панок. — От тобі й ну. А дзвони там так високо причеплені, що, коли, приміром, у суботу треба до вечерні дзвонити, то паламар виходить у п'ятницю рано й долазить до дзвонів тільки в суботу на вечір. Оце так висота!

Четвертий. — А дзвона з цієї страшенної висоти чуть?

Панок. — Чуть-чуть!

Четвертий. — Чуть-чуть?

Панок. — Так, ледь чути. Та й дзвін там немаленький — три мільйони пудів.

П'ятий. — І дзвін той, і дзвіниця, то пусте діло. Я от позаторік бачив в Одесі краще диво!

Панок. — Що ж ти там бачив?

П'ятий. — Сказати вам?

Панок. — Скажи — дуже цікаво!

П'ятий.— Бачив ще кращого брехуна, ніж ти!

Усі регочуть, а панок швидко зникає.

ШЛЕЙФ

У Києві, Олександрівською вулицею, іде дама з предовгим шлейфом. Слідом ідуть два дядьки.

— Охріме, га, Охріме, — каже перший, — ти диви, як мете!

— Чисто мітла!

— А ти бачиш, чим вона мете?

— Чим, сукнею мете, — відповідає другий.

— Аршинів три добрих тягне за собою.

— Та ти тільки глянь, чого там немає, на тому хвості! І пилюка, і солома, а он, бачиш, ще й кізяк причепився!

— А то вже так: коли взялася мести, то замітай чисто.

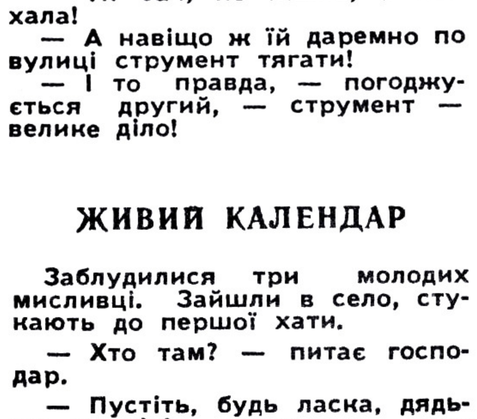

— Я чув, буцімто за це гроші платять.

— Грошей не платять, — брехня, а подяку од начальства мають.

— Та воно й є за що. То скільки б треба було людей, щоб підмітати, та ще кожному заплати. А скільки б деркачів пропало! А то бач: іде собі, мов бариня. Не глянувши на її хвоста, зроду б не догадався, що вона вулиці замітає!

Тимчасом дама сідає на візника, підбираючи дорогою свій шлейф.

— Глянь, — показує перший, — як підбирає й ховає свій струмент.

— Куди ж це вона? — цікавиться другий.

— На другу, мабуть, вулицю, тут уже далі чисто.

— Ти бач, не пішла, а поїхала!

— А навіщо ж їй даремно по вулиці струмент тягати!

— І то правда, — погоджується другий, — струмент — велике діло!

ЖИВИЙ КАЛЕНДАР

Заблудилися три молодих мисливці. Зайшли в село, стукають до першої хати.

— Хто там? — питає господар.

— Пустіть, будь ласка, дядьку, на ніч! — просяться мисливці.

— А що ж, пуститу можу, от тільки, де вас покласти, не знаю.

— А ми де-небудь надворі ляжемо! — кажуть мисливці.

— Е, ні, — заперечує господар, — надворі не лягайте, бо буде буря з дощем.

— Звідки?! — дивуються мисливці, — на небі ж ні хмариночки, тепло, тихо.

— Не вірите, то лягайте, тоді побачите.

Полягали мисливці надворі, а перед світом стукають у хату:

— Ой, швидше пустіть нас, дядьку, бо надворі буря з дощем!

— А що, чи не казав я вам?!

— А як же ви наперед про погоду знали, календар на сьогодні такого не показував.

— Календар! Що там ваш календар, — відповів господар,— плюньте на нього. У мене он живий календар по двору ходить.

— Який?

— А такий. Увечері корова об тин боком чухалася — уночі, значить, дощ буде. Потім свиня під воротьми рохкала — це на бурю. Так воно й сталося. А що там ваш київський календар. Плюньте ви на нього та лягайте спать, бо до світа ще далеко.

ПРИКАЗКИ ПРО РОДИЧІВ

Ваша Катерина нашій Орині двоюрідна Одарка.

Вони родичі: старий бабі вуйко.

Його мати моїй матері двоюрідна Параска.

Мені батько не рідня, мені мати не рідня, мені теща родина — мені жінку родила.

Ми з тобою родичі: мій батько і твій батько коло одної печі грілись.

Ми родичі: ваші собаки їли, а наші на ваших через тин гавкали.

Ми родичі: на твоїй бабі очіпок горів, а мій дід руки погрів.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

Запорізький коксохімічний завод (директор т. Фоменко) зливає у Дніпро таку кількість шкідливої води, що аж у Каховському морі гине риба.

Без слів.

Станіславські леви

Усім відомо, що Станіславська область славна природним газом, цінними породами лісу, фореллю в ріках...

Але щоб в обласному центрі мешкали берберійські леви і жваво вистрибували в товаристві місцевих красунь, — такого ніхто ще не чув і не бачив. Отже, можна сміливо сказати: ми повідомляємо сенсацію.

Ось листівка-сувенір. Розповсюджується вона тисячними тиражами. На листівці сидить весела молодичка в купальному костюмі. На грудях у неї квітне анілінова троянда, а обіруч двоє левів-підлітків. Внизу, як і належить на сувенірах, — пам'ятний напис:

«Привіт з Станіслава».

Кожний, хто приїздить до Станіслава, та й постійні його мешканці, бажаючи похвалитися красотами міста перед жителями інших міст, змушені вдаватися до цієї фотохалтури.

У Станіславі дуже буйно розплодилися «холодні» фототоргаші. У них можна придбати й інші шедеври. От хоча б цей. У рамці з клиноподібного серця зображено ніжну пару, густо посипану братками. А хіба вас не зворушить такий підпис:

«В тумане жизненых
скитаний порой в тише
наедене когда нибудь
среди мечтаний быть
может вспомниш обо мне!»

Хто ж у Станіславі веде боротьбу з цією фотохалтурою? Ніхто. Спробувало було обласне управління зв'язку виявити активність. Але нічого з того не вийшло.

Сірі, з невиразними малюнками «художні» конверти, випущені обласним управлінням, слабо конкурують з левами і клиновидними серцями.

Ю. АРБАТ.

ЧОБОТИ З КОНВЕРТІВ

Є такі. Сам бачив.

Носить їх не хто-небудь, а завідуючий Мужилівською (Тернопільська область) філією зв'язку Болещук. Носить, ляскає долонею по халявах і посміхається: от, мовляв, придумав, усіх перехитрив!

Не думайте, що Болещук знайшов якийсь хімічний секрет по переробці звичайних конвертів на кирзові чоботи. Ні.

Вдався він, скажемо прямо, до хитрощів дуже ганебних. Зайшов у мужилівську крамницю, побачив на полиці чоботи і вирішив їх купити. А грошей нема. Оглянувся Болещук і побачив громадянина цього села Федіва.

— Позичте, каже, мені 129 карбованців. Завтра віддам...

Хіба міг гр. Федів не повірити? Та ще завідуючому філією! Позичив.

Другого дня бачить Федів, що йде до нього поштарка. «Мабуть, гроші несе, — подумав. — Але чого так багато? Таскає таку в'язку, що аж на плечі завдала!»

— Оце вам начальник повернув 129 карбованців. Розпишіться.

Розцуркував Федів пакунок, а в ньому звичайні п'ятикопійчані конверти: 2580 штук! Рівно на позичені гроші.

Ходи тепер Федів попід хати по селах і виручай свої гроші, продавай конверти.

Кажуть, що за таке розповсюдження конвертів (за перевиконання плану!) Болещук жде премію від начальника Підгаєцького районного відділу зв'язку.

Висловлюємо побажання, щоб начальник преміював Болещука доброю пачкою канцелярських шпильок (по чверть копійки штука!)... Хай ходить по району і реалізує премію. А втім, може, начальник і чимсь іншим преміює. То вже його діло.

С. ОЛ.

У деяких районах по селах тиняються бригади приватних «майстрів на всі руки», які так деруть за свої послуги, що пальці знати.

(З листів до редакції).

Мал. Л. КАПЛАНА

РВАЧІ ПРИЛЕТІЛИ

БУРЯКОБЕТОН

Ні, тепер нікого не здивуєш так званою будівельною специфікою.

Залізобетон? Кожен школяр скаже вам, що це за штука.

Пінобетон? Шлакобетон? І це не така вже неосяжна мудрість.

А от що таке бурякобетон?

Не сушіть собі голови. І не шукайте в довідниках—не знайдете.

Бурякобетон — абсолютно новий термін і народився він не в мудрій голові вченого, не в експериментальній лабораторії, не в науково-дослідному інституті, а у звичайній колгоспній коморі. У коморі колгоспу ім. Калініна, Гоголівського району на Полтавщині, де комірником Федір Романович Стеценко.

Цього року колгосп вирішив сіяти цукровий буряк разом з мінеральними добривами. Приїхали дівчата до комори по міндобрива. Комірник Ф. Р. Стеценко показав їм на паперові мішки — беріть, мовляв, і з богом. Дівчата і взяли. Разом із добривом підхопили і шість мішків цементу.

Під наглядом колгоспного агронома Х. Я. Лисенкової оцю суміш і висіяли в добре підготовлений грунт.

А тепер — ждуть буряків...

Як запевняють тямущі люди — це будуть незвичайні буряки. Їх можна буде, замість каміння, класти у фундаменти будинків. Мости будувати на таких буряках — і то можна буде. Витримають...

Ці ж тямущі люди вважають, що винахідник бурякобетону заслуговує доброї подяки.

Вони, мабуть, мають рацію. Треба ж якось стимулювати живу, творчу думку...

Микита ГОДОВАНЕЦЬ

Кабан і Осел

Осел в гаю образив Кабана.
Кабан Осла припер до деревини:
— Готуйсь до смерті за провини!
Кабан пощади ворогам не зна! —
Осел обм'як, вухами, знай, тріпоче,
Покірно смерті жде, закривши очі.
— Тьху! — вигукнув Кабан. —
Нікчема ти дурна!
Іди! Тобою рук паскудити не хочу!

Нікчемність теж буває рятівна.

В чужому житі

Зловили Журавлів, що випасали сходи,
Ладнаються набить, щоб не робили шкоди.
Лелека плаче: «Жита я не їв,
Я за компанію із ними сів».

От ви й скажіть мені:
Чи бить, чи ні?

САМОГОННИЦЯ ВПЕВНЕНА...

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА.

— Он той не заплатив за самогон і пішов...
— Нічого, від мене далеко не втече!

ДІЯНІЯ „СВЯТОГО" АНДРОНИКА

У Львові живе Ротшільд! Ні, то не брат і не сват того Ротшільда, що мав власну банківську контору. І навіть не родич. Але Ротшільд.

Чому ж тоді його звуть Ротшільдом?

У 1891 році в селі Торговець, Київської губернії, в сім'ї псаломщика Якова Мальшинського народився син Андроник. Напередодні жовтня 1917 року Андроник закінчив Київську духовну семінарію. Кілька років Мальшинський-молодший вимушений був працювати рахівником артілі та вчителем молодших класів.

Але роки, проведені в семінарії, дали себе в знаки. Уважно придивившись до життя своїх духовних наставників, він переконався, що: 1. Працюють тільки дурні. 2. Завжди можна жити на чужий кошт, треба тільки знайти «методу»! 3. Такою методою є... Ісус Христос.

Ісус Христос і трошки акторства — ось яку «методу» винайшов собі колишній семінарист. Все було дуже просто, а значить і геніально.

В Уфі (а Мальшинський у ті роки жив у цьому місті) церков багато. Кожного дня його можна було бачити біля однієї з церков. Оточивши себе юрбою побожних жінок, він починав вбивати в їхні голови «свої істини»: «Хто дає жебраку, за того святий Микола молиться», «Возлюби ближнього свого, як самого себе», «Хто більше зараз богу дає, той більше на тому світі дістане».

Після цієї «вступної частини» починалася «художня самодіяльність»: Андроник Якович переписував святі молитви, читав псалтиря над небіжчиком, продавав свячену воду.

За свої труди Мальшинський брав тільки готівкою, за твердим прейскурантом: перепише молитву — 5 карбованців; прогугнявить псалтиря над небіжчиком — 40 карбованців; пляшечка свяченої води з гори Афону (він наливав їх кожного разу з крана, додаючи трохи мигдалевої есенції) — 10 карбованців; ікони Христа і всіх святих — по 5 карб. за господа бога і по 3 — за кожного святого окремо.

А вечорами, натягнувши на себе брудне лахміття і вимазавши лице сажею, він ходив центральними вулицями міста і гугнявив:

— В ім'я отця і сина, і святого духа!.. Хто дає жебраку, за того святий Микола молиться!.. Подайте, любі брати і сестри, на божественноє ісцеленіє...

Важко сказати, якою кругленькою сумою визначався денний «заробіток» винахідливого боголюба. Але на життя йому цілком вистачало, та й не тільки на життя! Скромний слуга Христа виявився далеко не байдужим до жіночої краси... А річ відома: «жінка — рай для душі і чистилище для кишені!» Гроші побожних мирян легко перекочовували з кишені Мальшинського до деяких жінок.

Після війни Мальшинський переїжджає до Львова, де й одержує прізвище відомого французького банкіра. Так прозвали його інші жебраки за аристократичну звичку вечеряти «після роботи» в ресторані і за неперевершену майстерність робити гроші з нічого.

До речі, сам Андроник Якович писав про це у своєму щоденнику, — він же таки людина письменна:

«Звик я вже, грішний, до делікатесів. Це, безперечно, все гроші, але я від докторів чув, що правильний раціон продовжує життя. Вирішив я скласти собі таке меню: сніданок — шоколад, вершки, ванільні сухарики; обід — курячий бульйон, біфштекс, какао; вечеря — кефір з цукром, сухарики».

— Це ж справжня акула капіталізму, Ротшільда якась! — обурювались його конкуренти. — Він же нам жити не дає своїм Христом!

З усіх львівських жебраків Мальшинський найбагатший: тільки при собі (на всяк випадок) він завжди носить 8500 карбованців готівкою й ощадну книжку на 15 тисяч карбованців.

Скільки він переховує вдома за іконами, відомо, мабуть, тільки самому господу богу. Люди чули й таке: Андроник Якович збирається купувати будинок десь в Умані.

Про це також писав у своєму щоденнику «святий» Андроник.

«Не дає мені спокою думка про власний дім в Умані або під Києвом. Заберу з собою Дусю (жінка, що виконує роль дружини) і будемо тихенько доживати. Гроші на исполнєніє мрії я вже зібрав».

Скільки коштує власний будинок, знає не лише Ілля-пророк, а й кожна доросла людина. Отже, середня цифра капіталу Мальшинського добре відома, в тому числі і працівникам Львівської міліції, які не раз затримували цього «святого» за жебрацтво.

Але навіть досвідчені працівники міліції не могли знайти ні в карному, ні в цивільному кодексі жодного пункту, який карав би за жебрацтво, за паразитичне існування. Єдиною мірою покарання був штраф в розмірі 100 карбованців.

А що таке 100 карбованців для Ротшільда?! Дрібниця!

В. КАЛИНИЧЕНКО.

м. Львів.

Мал. С. САМУМА

— Отруту проковтнув?
— Ні, зерна перебрав...

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

Чанкайшісти переправляють американську зброю індонезійським заколотникам.

Американський зброєносець.

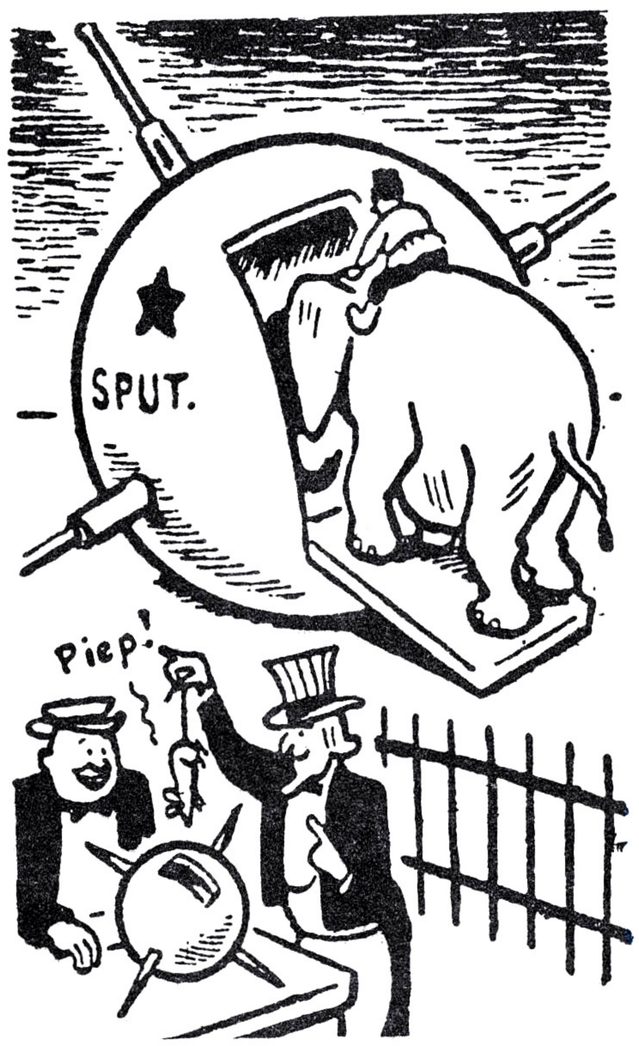

Найближчим часом...

(Малюнок із західнонімецької газети «Везер-Курір»)

Нотатки ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

АМЕРИКАНСЬКИЙ РОЗМАХ

Крадіжка автомобілів розповсюджена у Сполучених Штатах досить широко, і поліція до цього вже звикла.

Але нещодавно в аеропорту міста Міамі (штат Флоріда) хтось украв... літака! Тут уже й американська поліція ахнула з подиву. Украли величезного транспортного літака з цінним вантажем. Літак зробив посадку в Міамі, щоб набрати пального; екіпаж теж пішов «заправитись». А коли льотчики повернулися, від повітряного корабля вже й слід прохолов.

Поліція й досі шукає його.

Та що там літак! Піднявся вгору і зник у небесах. Он в одному американському гарнізоні у Західній Німеччині зник 40-тонний танк з усіма його колесами, гусеницями, гарматами і кулеметами. Сорок тонн металу привабили бізнесменів-комерсантів в американській військовій формі. Вони загнали танк у ліс і продали його частинами «на винос» німецьким утильникам.

От що значить справжній американський розмах!

ХІБА ЗАПАМ'ЯТАЄШ?

Якийсь винахідливий французький учитель вигадав нову сувору кару для учнів, що пустують у школі. Він примушує їх назвати прізвища останніх десяти голів уряду Франції. Та не так, аби лише перелічити їх, а назвати в тій послідовності, в якій короткочасні французькі прем'єри змінюють один одного...

Кажуть, що діти аж плачуть від такої кари.

За беззахисних школярів заступилася французька католицька газета «Круа». Вона з обуренням запитує: «Хіба діти можуть запам'ятати те, за чим і дорослі французи не встигають стежити?».

Мал. К. АГНІТА.

Західнонімецькі та французькі імперіалісти збираються проводити спільні випробування атомних бомб у Сахарі.

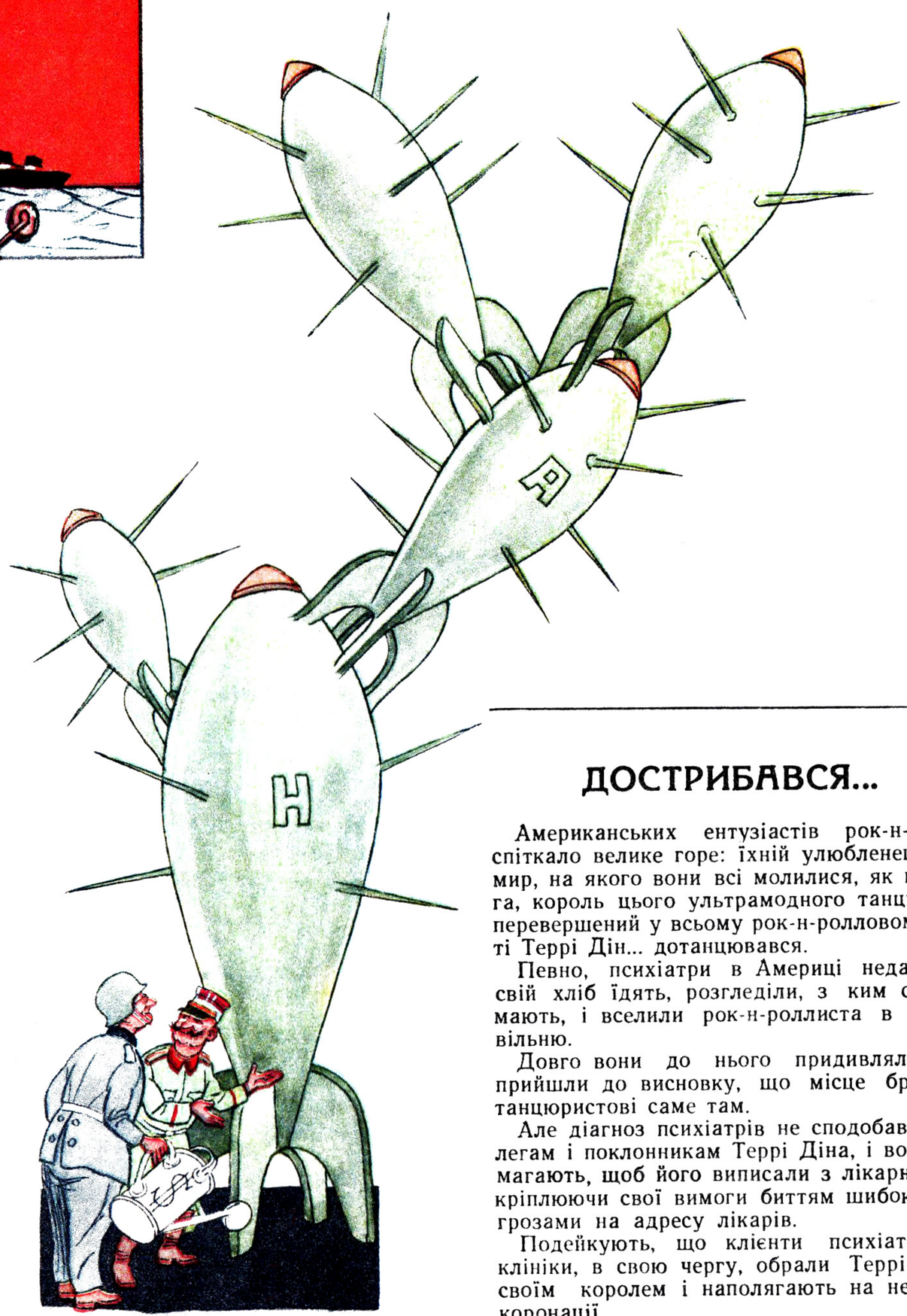

Франко-західнонімецький кактус.

ДОСТРИБАВСЯ...

Американських ентузіастів рок-н-роллу спіткало велике горе: їхній улюбленець, кумир, на якого вони всі молилися, як на бога, король цього ультрамодного танцю, неперевершений у всьому рок-н-ролловому світі Террі Дін... дотанцювався.

Певно, психіатри в Америці недаремно свій хліб їдять, розгледіли, з ким справу мають, і вселили рок-н-роллиста в **боже**вільню.

Довго вони до нього придивлялися і прийшли до висновку, що місце бравому танцюристові саме там.

Але діагноз психіатрів не сподобався колегам і поклонникам Террі Діна, і вони вимагають, щоб його виписали з лікарні, підкріплюючи свої вимоги биттям шибок і погрозами на адресу лікарів.

Подейкують, що клієнти психіатричної клініки, в свою чергу, обрали Террі Діна своїм королем і наполягають на негайній коронації.

От до чого можна дотанцюватися!

Мал. Л. БОЙКА.

Творче зростання художника Випийченка.

Час-гроші

Кияни дуже пишаються годинником, встановленим над входом до столичного поштамту. З його допомогою можна завжди точно встановити, котра тепер година не тільки в Києві, а й, скажімо, в Парижі, Нью-Йорку, Токіо і т. д.

Та виявляється, що цей годинник зовсім не унікальний. У Черкасах, на швейній фабриці № 1, є двадцять таких годинників. Кожен з них по-своєму визначає поточний момент. От тільки лихо: керівники Київського спецуправління № 423 контори «Електрогодинникофікації», що встановлювало цю хитру механіку, забули постачити швейників довідниками, в яких зазначалося б, для якого саме пояса показує час той чи інший годинник.

Дуже своєрідно розуміють керівники управління № 423 відомий вислів: час — гроші. Гроші за встановлення електрогодинників вони одержали давно, а от відрегулювати їх, як їм здається, час ще не настав.

Мал. С. САМУМА.

— Я вам, як директор, авторитетно заявляю, що тут радгоспне поле, а квіти продають он там, по-сусідству.

Тиждень Курочки

В. Г. Курочка — викладач. Тож не дивно, що він живе і працює за точним розкладом. У нього весь тиждень по днях і годинах розписаний.

У понеділок — «випивон», у вівторок — «закусон», у середу — чарочка, в п'ятницю — шкварочка. Пропущено в цьому розкладі два дні — четвер і суботу, але не випадково. Вони відведені для «повторення пройденого». Що робить Курочка у вихідний, достеменно не відомо, адже по вихідних в училищі занять нема.

Громадські організації Попаснянського технічного училища № 11 (Луганська область), де подвизається В. Г. Курочка, не раз намагалися зацікавити досвідом незвичайного викладача обласне управління трудових резервів. Писали про те, що Курочка п'яниця, неук і склочник, що він заважає працювати всьому колективу... Марно. В Луганському управлінні трудрезервів, очевидно, «питочними справами» не займаються.

Пошта Перця

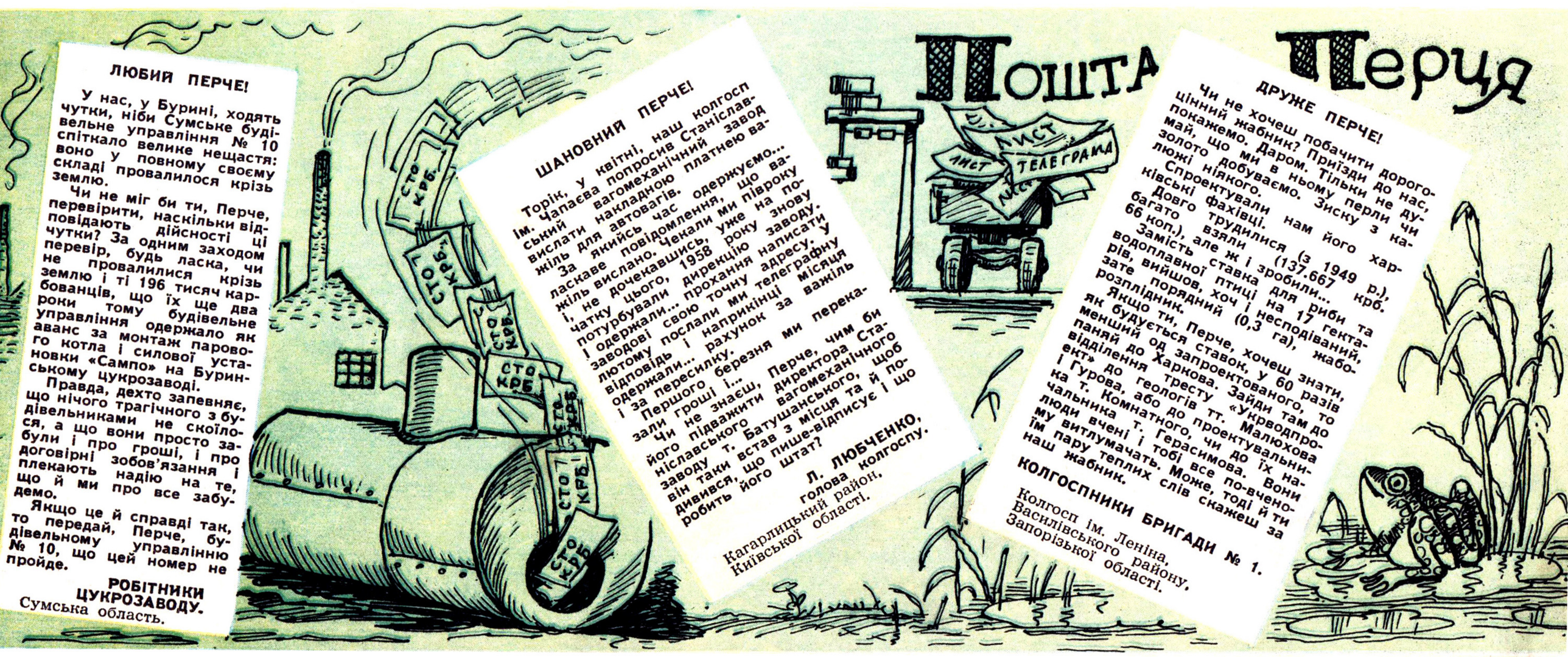

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

У нас, у Бурині, ходять чутки, ніби Сумське будівельне управління № 10 спіткало велике нещастя: воно у повному своєму складі провалилося крізь землю.

Чи не міг би ти, Перче, перевірити, наскільки відповідають дійсності ці чутки? За одним заходом перевір, будь ласка, чи не провалилися крізь землю і ті 196 тисяч карбованців, що їх ще два роки тому будівельне управління одержало як аванс за монтаж парового котла і силової установки «Сампо» на Буринському цукрозаводі.

Правда, дехто запевняє, що нічого трагічного з будівельниками не скоїлося, а що вони просто забули і про гроші, і про договірні зобов'язання і плекають надію на те, що й ми про все забудемо.

Якщо це й справді так, то передай, Перче, будівельному управлінню № 10, що цей номер не пройде.

РОБІТНИКИ ЦУКРОЗАВОДУ.
Сумська область.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Торік, у квітні, наш колгосп ім. Чапаєва попросив Станіславський вагомеханічний завод вислати накладною платнею важіль для автовагів.

За якийсь час одержуємо... ласкаве повідомлення, що важіль вислано. Чекали ми півроку і, не дочекавшись, уже на початку цього, 1958 року знову потурбували дирекцію заводу. І одержали... прохання написати заводові свою точну адресу. У лютому послали ми телеграфну відповідь і наприкінці місяця одержали... рахунок за важіль і за пересилку.

Першого березня ми переказали гроші і...

Чи не знаєш, Перче, чим би його підважити директора Станіславського вагомеханічного заводу т. Батушанського, щоб він таки встав з місця та й подивився, що пише-відписує і що робить його штат?

Л. ЛЮБЧЕНКО,
голова колгоспу.
Кагарлицький район,
Київської області.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Чи не хочеш побачити дорогоцінний жабник? Приїзди до нас, покажемо. Даром. Тільки не думай, що ми в ньому перли чи золото добуваємо. Зиску з калюжі ніякого.

Спроектували нам його харківські фахівці.

Довго трудилися (з 1949 р.), багато взяли (137.667 крб. 66 коп.), але ж і зробили...

Замість ставка для риби та водоплавної птиці на 17 гектарів, вийшов, хоч і несподіваний, зате порядний (0,3 га), жабо-розплідник.

Якщо ти, Перче, хочеш знати, як будується ставок, у 60 разів менший од запроектованого, то паняй до Харкова. Зайди там до відділення тресту «Укрводпроект» до геологів тт. Малюхова і Гурова, або до проектувальника т. Комнатного, чи до їх начальника т. Герасимова. Вони люди вчені і тобі все по-вченому витлумачать. Може, тоді й ти їм пару теплих слів скажеш за наш жабник.

КОЛГОСПНИКИ БРИГАДИ № 1.
Колгосп ім. Леніна,
Василівського району,
Запорізької області.

Виставка ШИРПОТРЕБА

СТОЛЯРСЬКІ КОЛОМИЙКИ

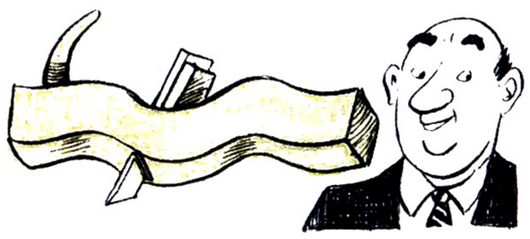

Ви бачили рубанки, шершебки, фальцівки та інший інструмент, виготовлений на Коломийському деревообробному заводі?

Не бачили? Шкода, а то знали б, для чого його виробляють.

А от, хто бачив, той знає... Виготовляють на заводі цей інструмент з сирого дерева і так, сирим, і продають. Потрапивши до столяра, інструмент починає сохнути.

Він сохне і кривиться, а столяр дивиться. Дивиться і теж починає кривитися від цього браку. Один тільки директор деревообробного заводу т. Волна зберігає спокій. Хвилювання за якість продукції — не в його натурі.

Випускати брак — це він може!

НЕ КАЗКА

Жили собі дід та бабуся, була в них онука Настуся. Не знали вони ні горя, ні напасті, та спіткнулися на зубній пасті. Купила онука пасту, а вона з тюбика не видавлюється. Дід за молоток. Бив пасту, бив — не розбив. Баба била, била — не розбила.

Але це не казка. Не допоможе тут і мишка з своїм хвостиком. Ніхто не може вичавити ту пасту з тюбика. Це не паста, а граніт. Споживачі харківської зубної пасти просять поставити на нашій виставці погруддя директора фабрики т. Глущенка, вирізьблене з кам'яної продукції фабрики. Хай усі знають винахідника гранітної пасти.

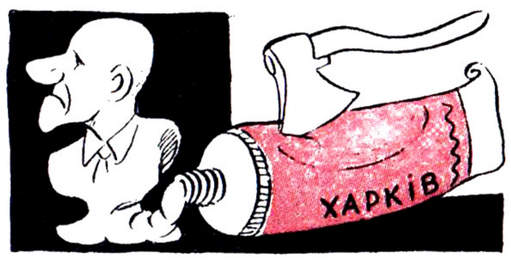

ДІРКА ПЕРШОГО СОРТУ

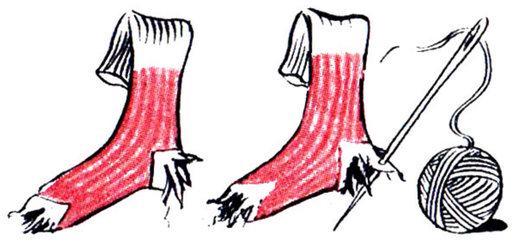

Арт — 221 к. Розмір — 27. Сорт — 1. Ціна 8-70. Контролер № 45. Гост 4122—52.

У перекладі на звичайну мову це — чоловічі шкарпетки першого сорту. На нашу виставку вони потрапили тому, що не варті тих грошей, які за них віддали.

Шкарпетки носити не можна. Їх треба тільки штопати. Причім — штопати безперервно, не випускаючи голки з рук, бо коло кожної заштопаної дірки негайно ж виникає нова, і так без кінця.

Виробляє ці шкарпетки Львівська панчішна фабрика. Директором тієї фабрики працює т. Коричневська. Що робить на фабриці контролер № 45 — невідомо. У штатах нашої виставки його немає, отже, сказати, що він спеціально одбирає для виставки брак, ми не можемо.

ЗАМОРОЖЕНИЙ БРАК

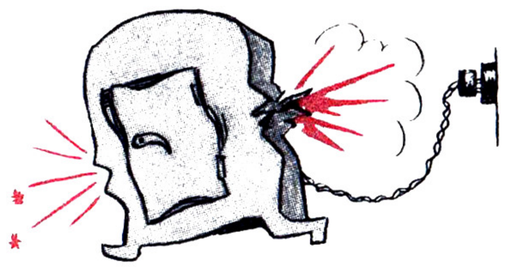

Серед усього, що існує в природі, найбільш непостійним є, мабуть, холодильник «У-70» Васильківського заводу на Київщині. Він, виявляється, страшенно боїться електрики. Включиш «У-70» в електромережу — і його спочатку кидає в жар, а потім у холод.

Мешканці міста Дніпродзержинська Бєлов, Палагута і Меламед одного дня придбали в магазині холодильники «У-70». Назавтра всі вони зустрілися в ремонтній майстерні: у одного холодильник працював тільки годину, у другого — кілька хвилин, а у третього ні хвилини. Спеціалісти з майстерні визначили, що у всіх трьох холодильниках треба замінити холодильні агрегати, але попередили, що і нові агрегати, одержані з заводу, будуть не кращі.

Отак радують споживачів васильківські бракороби. Про них уже ніяк не скажеш, що працюють вони з холодком.

ХРОНІКА ВИСТАВКИ

Останнім часом на нашу виставку надійшли нові експонати.

ТУШ ЧОРНА, виробництва київської артілі «Культхім». Малюнки і креслення, зроблені цією тушшю, бліді, сірі й невиразні. Про саму туш так не скажеш. Ця сіра водичка — досить яскравий і виразний зразок браку.

ЧОЛОВІЧЕ ПАЛЬТО на шовковій підкладці, пошите на Дніпропетровській швейній фабриці ім. Володарського. Вартість пальта 2103 крб. Шовкова підкладка пальта вільно пропускає на костюм ворсу ватину й шерсті. З такої підкладки можна робити добрі решета.

БУФЕТ дуже оригінальної конструкції, випущений Роменською (на Сумщині) мебльовою фабрикою. Відкривши буфет, ви його вже ніколи не закриєте, а закривши — ніколи не відкриєте.

Обережно, не купуйте!

ТРУСИ, ЯК БАРВНИК

Проблему виробництва стійких чорних і синіх барвників для готових текстильних виробів розв'язано остаточно. Масовий випуск барвників налагоджено на Садгірській швейній фабриці (Чернівецька область). Фабрика випускає їх не в порошках і не в таблетках, а у вигляді готових швейних виробів — трусів, пошитих із матеріала, густо насиченого тими барвниками.

Ви одягаєте труси садгірської фабрики і сніжнобілі або світлосірі штани. Через годину ваші штани стають навіки чорними або синіми (залежно від кольору трусів). Встановлено, що однією парою трусів можна пофарбувати півдесятка штанів.

Робота над освоєнням інших барвників на фабриці триває.

Музикальні натури

Відповідальні працівники Добромильського деревообробного комбінату (Дрогобиччина) Довгий та Шатинський привласнили клубні речі — магнітофон, акордеон та піаніно.

(З листа до редакції).

«Тягнем, тягнем, ех, потягнем!» —
Виводять дуетом.
Один тягне козлитоном,
А другий — фальцетом.

Той потяг магнітофона,
Цей — акордеона,
А до парочки сумлінно
Ще й привласнив піаніно.

Що ж робить, як мають люди
«Потяги» вокальні,
Як натури у обох
Вельми музикальні?!

Жорстока контора

П'ять років Малолиственська дільнична лікарня не може добитися, щоб їй встановили телефон. Керівники лікарні зверталися до Ріпкинської районної і Чернігівської обласної контор зв'язку, але телефону й досі немає.

(З листа до редакції).

І лікарі, і сестри, й хворі
Щодень гасали у район —
П'ять літ просили у контори,
Щоб провели їм телефон.

Хоч їх зв'язківці не почули,
Все ж до лікарні треба йти, —
Хай лікар там якісь пілюлі
Пропише їм від глухоти.

К. ЮР.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА.

— Тут не стільки зелених, скільки дерев'яних насаджень.

Мініатюри

НА ПОВНУ КОТУШКУ

Один митець, розвівши демагогію,
Сказав дружині:— Я пишу трилогію!
За першу «логію» ми купим дім,
За другу «логію» придбаєм ЗІМ,
За третю — я тебе, як ляльку любу,
Вберу в коштовну, котикову шубу!
Дружина скрикнула: — Тоді, Євлогію,
Скоріш сідай — пиши десятилогію!

ВТІШИЛА

Повернувсь Петро із зборів
Весь розбитий, аж захворів,
Швиргонув на стіл кашкет:
— Я згубив авторитет! —
Закричав, забившись трагічно.
Глянув, донька шестирічна
Похитала головою:
— Нащо брав його з собою?

ЗАРЯД

— Товариші, ось наш актив,
Працівники-відмінники —
Це Кук, Бурдюк, Сточад, Моргкив —
Всі точні, як годинники!
...Давно помер Моргкив, Сточад,
А Кук, Бурдюк — на пенсії,—
А в зава той же все заряд,
На зборах, конференції
З них починає знову звіт,
Немов зійшовся клином світ!

Мик. ЯРОВИЙ.

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

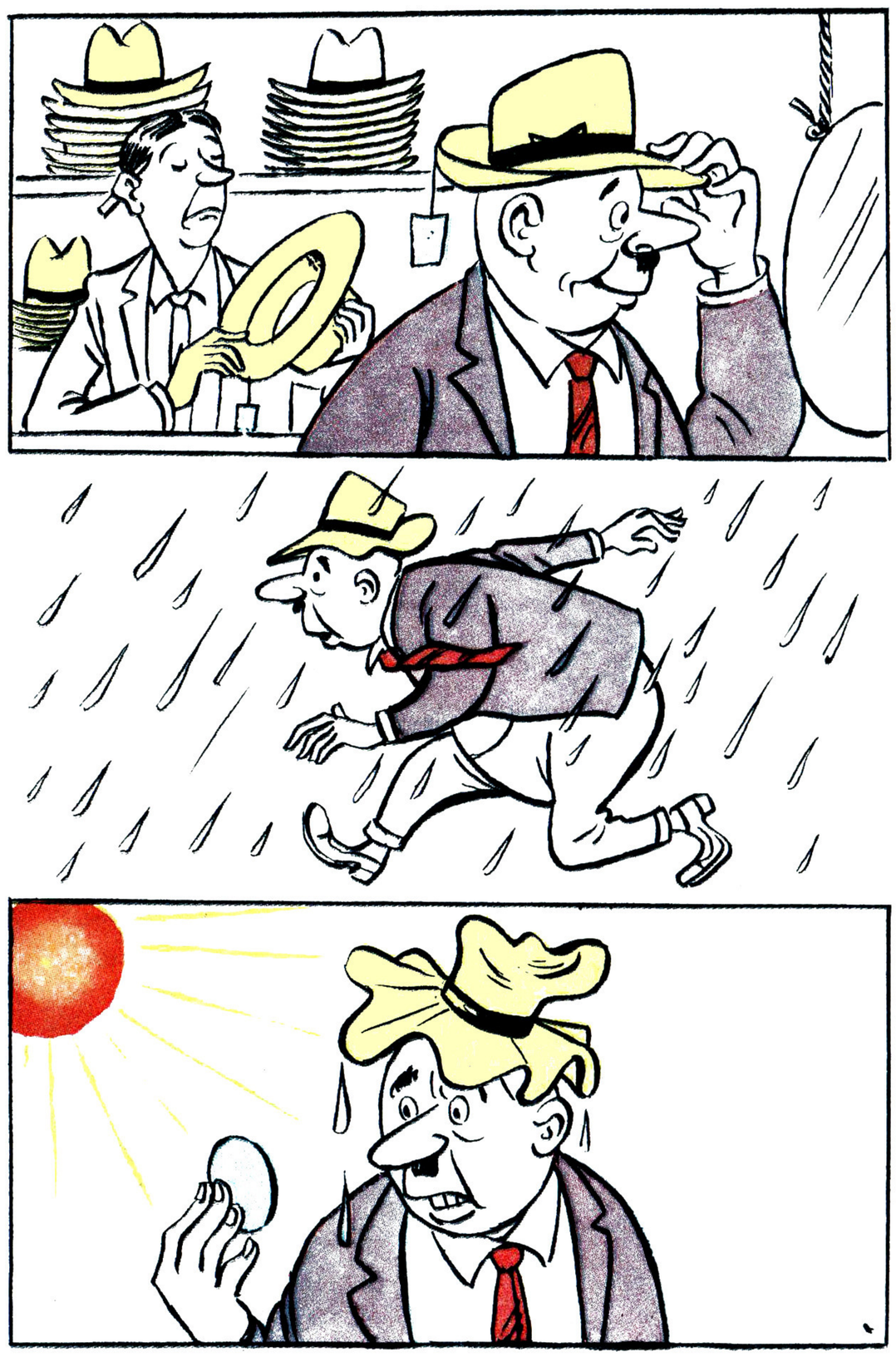

Купив на свою голову.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У листі, що надійшов до Перця, повідомлялося про зловживання на Коломийській швейній фабриці.

Прокуратура Станіславської області розслідувала факти, наведені в листі, і повідомила, що вони повністю ствердились. Вироком народного суду головного інженера фабрики Руденка та начальника цеху Іванова засуджено до 10 років позбавлення волі кожного; начальника постачання фабрики Страну — до 5 років, завідуючого складом Володька — до 2 років і завідуючого магазином Крицуна — до 3 років позбавлення волі.

★ Працівники хмільрадгоспу «Пасічна» (Остропільський район) поскаржились редакції на те, що комендант радгоспу Шахнюк зловживає своїм службовим становищем.

Прокурор Хмельницької області т. І. Прокопенко повідомив редакцію, що Шахнюка засуджено до 1,5 року позбавлення волі.

★ Перцеві написали листа про негідну поведінку директора ресторану станції обслуговування «Зелений гай» (автомагістраль Москва — Сімферополь) Даниленко В. Ф.

Секретар Василівського райкому КП України (Запорізька обл.) т. Я. Михайлов повідомив редакцію, що Даниленко В. Ф. оголошено сувору догану з попередженням і знято з роботи.

★ Редакція одержала відомості про те, що голова Овлашівської сільради (Роменський район, Сумської області) Миколенко грубо ставиться до колгоспників.

Після втручання Перця на Миколенка накладено суворе партійне стягнення і знято з роботи.

★ Про те, що завідуючий буфетом с. Стеблівки (Хустський район на Закарпатті) М. Попович порушує правила радянської торгівлі, повідомлялося у листі, що надійшов до редакції. При перевірці факти ствердились.

М. Поповича засуджено до 6 місяців примусової праці.

★ Колгоспники Перещепинського району написали до Перця про те, що хлібопекарня Голубівського ССТ випікає недоброякісний хліб.

Голова Дніпропетровської облспоживспілки т. Н. Бельмас повідомив, що голову Голубівського ССТ Толочка та його заступника Чепуру з роботи знято. Пекарня ССТ випікає тепер доброякісний хліб.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 4-73-94. 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 12 (383) (на украинском языке). Підписано до друку 11.VI. 1958 р. Папір 70×108⅛=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 11363. Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 3224. Тираж 200.000 прим.

Відсканував Іван Толокньов,
опрацював Олег Леськів
http://perec-ua.livejornal.com

Редакція журналу «Перець» видала чергову (двадцять восьму) серію карикатур «На допомогу стінгазетам» для ілюстрування стінних газет колгоспів, радгоспів, МТС та РТС.

Нижче друкуємо карикатури з цієї серії.

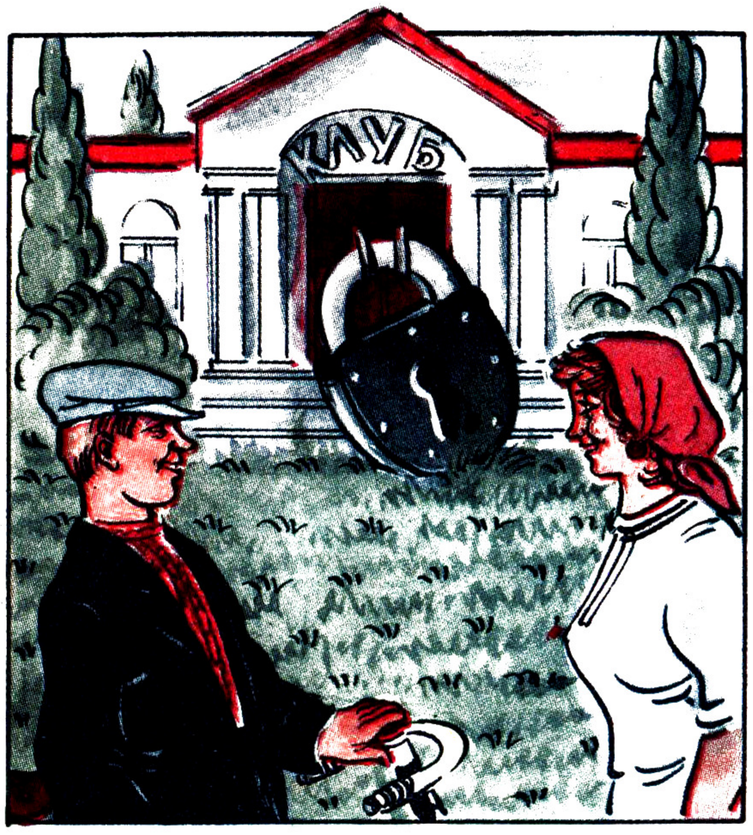

— У нашому селі клуб завжди на замку.
— А у нас навпаки: завжди замок на клубі.

— Чого це бригадир так тікає?
— Вовків злякався...

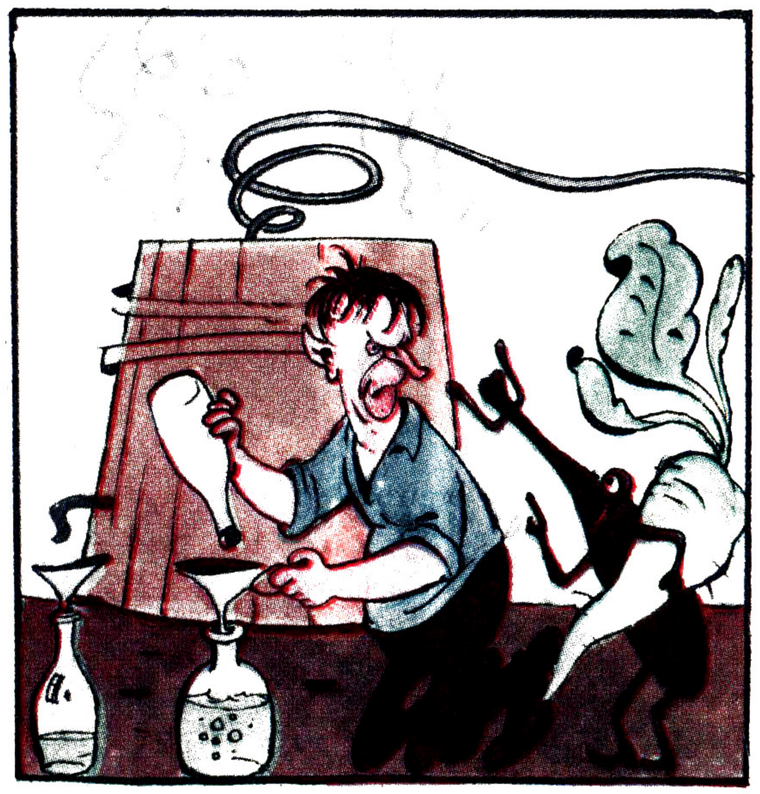

— Ми з тобою вроді молочні брати — обидва буряком живимось...

Лисиці: — А спише це все на нас!..

— Погадайте, бабусю, чи скоро відкриється наша крамниця...

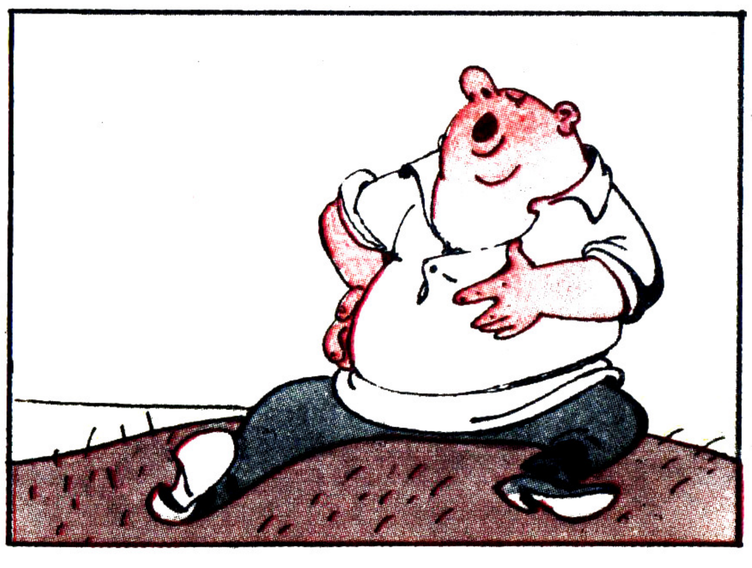

Як на роботу — спина болить...

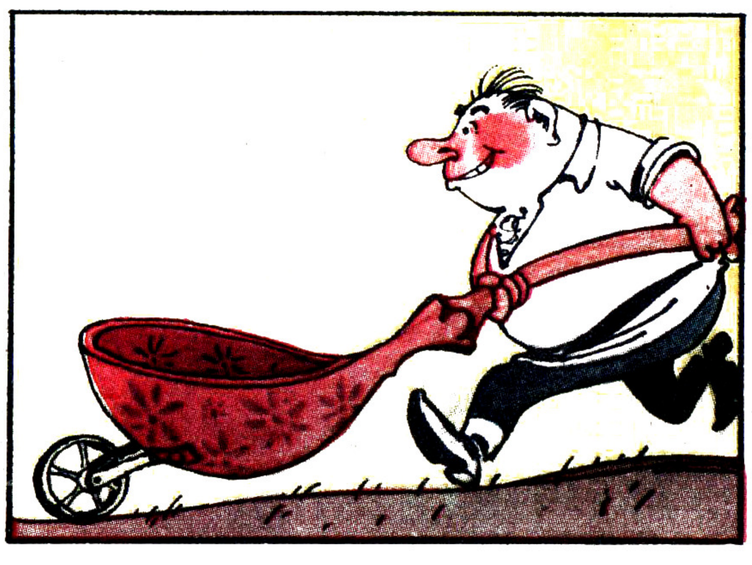

А як їсти — аж земля двигтить!